

Prima instanță: Judecătoria Comrat, sediul Central (jud. V.V. Hudoba)

Instanța de apel: Curtea de Apel Comrat (jud. G.P. Colev, Șt.T. Starciuc, A.I. Curdov)

D E C I Z I E

23 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție,

În componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Iurie Bejenaru
Dumitru Mardari
Mariana Pitic
Galina Stratulat

examinând recursul declarat de către reprezentantul recurentului Societății cu Răspundere Limitată „Glasmet”, Ion Bătrânu,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Glasmet” împotriva Societății pe Acțiuni „Kiat” cu privire la încasarea datoriei,

împotriva deciziei din 24 decembrie 2020 a Curții de Apel Comrat, prin care a fost respins apelul declarat de către reprezentantul apelantului Societății cu Răspundere Limitată „Glasmet”, Vitalii Mămăliga, și a fost menținută hotărârea primei instanțe din 10 martie 2020 a Judecătoriei Comrat, sediul Central,

c o n s t a t ă :

La data de 29 martie 2017, S.R.L. „Glasmet” a depus cerere de chemare în judecată împotriva S.A. „Kiat” cu privire la încasarea datoriei.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, în baza contractului de antrepriză, nr. 06/09/2014 din 16 septembrie 2014 și anexa nr. 1 din 01 octombrie 2014, reclamantul urma să execute lucrări de producere și montare a ușilor și ferestrelor de fațadă, iar pârâtul să recepționeze marfa și să achite costul acesteia.

Menționează reclamantul că, potrivit actului de îndeplinire a lucrărilor nr. 1.06.2015, din 05 iunie 2015 și nr. 2.06.2015, a executat la timp toate lucrările, însă pârâtul așa și nu și-a executat obligația asumată.

Afirmă reclamantul că, în scopul achitării lucrărilor efectuate, acesta a eliberat câteva facturi fiscale: JV 3670785 din 07 august 2015, JV 9858209 din 01 septembrie 2016, și JV 3670795 din 15 septembrie 2015 în sumă totală de 715 124 lei.

Indică reclamantul că, pârâtul a achitat sumele de bani indicate în factura nr. JV 3670785 din 07 august 2015 – 268 280 lei și suma de 398 012 lei din factura fiscală - 3670795 din 15 septembrie 2015, dar suma de bani rezultată din factura fiscală nr. JV 9858209 din 01 septembrie 2016 în sumă de 48 832 lei, pârâtul nu a achitat-o.

Invocă reclamantul că, la 14 februarie 2017, s-a adresat cu o cerere prealabilă de achitare a datoriei acumulate către S.A. „Kiat”, însă acesta nu a achitat datoria existentă.

Cere reclamantul S.R.L. „Glasmet” încasarea din contul S.A. „Kiat” a datoriei în mărime de 48 832 lei, rezultată din factura fiscală nr. JV 9858209 din 01 septembrie 2016.

Prin hotărârea din 10 martie 2020 a Judecătorei Comrat, sediul Central, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de S.R.L. „Glasmet” împotriva S.A. „Kiat”, ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 24 decembrie 2020 a Curții de Apel Comrat, s-a respins apelul declarat de către reprezentantul legal al apelantului S.R.L. „Glasmet”, Vitalii Mămăliga, și a fost menținută hotărârea primei instanțe din 10 martie 2020 a Judecătorei Comrat, sediul Central.

În motivarea deciziei emise, instanța de apel a conchis că, soluția dată de prima instanță privind respingerea acțiunii este întemeiată și corectă, constituind rezultatul examinării în ansamblu a tuturor probelor anexate prezentei cauze.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a invocat că, în baza contractului de antrepriză, nr. 06/09/2014 din 16 septembrie 2014 și anexa nr. 1 din 01 octombrie 2014, reclamantul urma să execute lucrări de producere și montare a ușilor și ferestrelor de fațadă, iar pârâtul să recepționeze marfa și să achite costul acesteia.

Totodată, instanța de apel a remarcat că, potrivit actului de îndeplinire a lucrărilor nr. 1.06.2015, din 05 iunie 2015 și nr. 2.06.2015, a executat la timp toate lucrările, însă pârâtul așa și nu și-a executat obligația.

Mai mult, la 14 februarie 2017, s-a adresat cu o cerere prealabilă de achitare a datoriei acumulate către S.A. „Kiat”, însă acesta nu a achitat datoria existentă.

La caz, reclamantul a eliberat câteva facturi fiscale nr. JV 3670785 din 07 august 2015, nr. JV 9858209 din 01 septembrie 2016 și nr. JV 3670795 din 15 septembrie 2015, în sumă totală de 715 124 lei (f.d. 4-6).

Instanța de apel a reținut că, pârâtul a achitat reclamantului suma de 268 280 lei pe factura fiscală nr. JV 3670785 din 07 august 2015 și 398 012 lei pe factura fiscală JV 3670795 din 15 septembrie 2015.

Prin urmare, instanța de apel a conchis în acest sens că, afirmațiile

reclamantului S.R.L. „Glasmet” privind neexecutarea condițiilor contractului de antrepriză din 16 septembrie 2014 de către pârâtul S.A. „Kiat”, în partea ce ține de achitarea lucrărilor de antreprenor executate, sunt neîntemeiate, întrucât drept temei pentru neachitarea lucrărilor vizate, constituie executarea acestora în mod necorespunzător, cu prezența vădită a neajunsurilor esențiale la lucrările efectuate.

Or, reieșind din condițiile contractului de antrepriză din 16 septembrie 2014, beneficiarul S.A. „Kiat” trebuia să comunice despre existența viciilor evidente executorului S.R.L. „Glasmet” în termen de 2 zile lucrătoare din momentul primirii lucrărilor și în termen de 2 zile lucrătoare din momentul depistării viciilor ascunse.

Astfel, instanța de apel a constatat că, S.A. „Kiat” în legătură cu existența viciilor depistate în procesul de exploatare a lucrărilor efectuate, la 10 martie 2017, a expediat în adresa S.R.L. „Glasmet” cererea privind descrierea detaliată a viciilor depistate, confirmate și documentate cu propunerea de a le remedia în modul stabilit (f.d. 52, V. I).

Ulterior, S.R.L. „Glasmet” a recunoscut existența viciilor la lucrările efectuate, declarând că va lichida viciile respective, după ce S.A. „Kiat” va achita datoria existentă (f.d. 65).

La fel, instanța de apel a considerat ca fiind neîntemeiate argumentele apelantului S.R.L. „Glasmet” precum că raportul tehnic nr. 001 din 06 martie 2017, prin care au fost stabilite viciile în efectuarea de către S.R.L. „Glasmet” a lucrărilor de construcție, nu poate avea putere probatorie, întrucât nu este expertiză tehnică veridică. Or, aceasta este confirmată ca fiind veridică și legală, prin raportul din 09 martie 2017, de către S.R.L. „Sud-Terra” (f.d. 72-79).

Totodată, s-a reținut ca fiind justă concluzia primei instanțe cu privire la respingerea acțiunii reclamantului – apelant S.R.L. „Glasmet”.

La 12 martie 2021, reprezentantul recurentului S.R.L. „Glasmet”, Ion Bătrânu, a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 24 decembrie 2020 a Curții de Apel Comrat, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a hotărârii primei instanțe și deciziei instanței de apel, precum și pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia recurată, calificând-o ca fiind neîntemeiată și pasibilă de casare în temeiul prevederilor art. 432 alin. (1), (2) lit. a) și (4) din Codul de procedură civilă.

Reprezentantul recurentului a opinat că, prima instanță și instanța de apel au aplicat eronat normele de drept material, nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, au apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 24 decembrie 2020, iar cererea de recurs a fost depusă la 12 martie 2021.

Materialele cauzei atestă expedierea și recepționarea copiei deciziei integrale participanților la proces la 15 ianuarie 2021 prin intermediul oficiului poștal, conform scrisorii de însoțire (f.d. 249, V. I), fapt confirmat prin prezența la dosar a avizelor de recepție din data de 21 ianuarie 2021 (f.d. 250-252, V. I). Astfel, recursul este declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Prin prisma art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, la 13 aprilie 2021 instanța de recurs a comunicat participanților la proces recursul, informând despre necesitatea depunerii referinței (f.d. 19, V. II).

Prin referința depusă la 28 aprilie 2021, reprezentantul legal al S.A. „Kiat”, Nicolae Jecov a solicitat de a considera recursul declarat de către reprezentantul recurentului S.R.L. „Glasmet”, Ion Bătrânu ca inadmisibil.

Până la data examinării recursului alte referințe nu au fost depuse.

Prin încheierea din 02 iunie 2021 a Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, recursul declarat de către reprezentantul recurentului S.R.L. „Glasmet”, Ion Bătrânu, a fost considerat admisibil și a fost fixat spre examinare într-un complet din 5 judecători, în vederea examinării fondului recursului.

Verificând decizia din 24 decembrie 2020 a Curții de Apel Comrat și, după caz, hotărârea din 10 martie 2020 a Judecătoriei Comrat, sediul Central, în limitele controlului de legalitate, în raport cu criticele invocate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție constată că se impune admiterea recursului cu casarea deciziei instanței de apel și restituirea cauzei spre rejudecare instanței de apel, pentru motivele ce succed.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită cauza spre rejudecare în instanța de apel o singură dată dacă eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Inițial, Colegiul reține că pentru a verifica legalitatea deciziei contestate, fără a administra noi dovezi, va recurge la recapitularea esenței litigiului dedus judecății.

Instanțele ierarhic inferioare, conform materialelor cauzei, au reținut că, în baza contractului de antrepriză, nr. 06/09/2014 din 16 septembrie 2014 și anexa nr.

1 din 01 octombrie 2014, reclamantul S.R.L. „Glasmet” urma să execute lucrări de producere și montare a ușilor și ferestrelor de fațadă, iar pârâtul S.A. „Kiat” să recepționeze marfa și să achite costul acesteia.

La caz, în scopul achitării lucrărilor efectuate, reclamantul S.R.L. „Glasmet” a eliberat câteva facturi fiscale: JV 3670785 din 07 august 2015, JV 9858209 din 01 septembrie 2016, și JV 3670795 din 15 septembrie 2015 în sumă totală de 715 124 lei.

Ulterior, intimatul S.A. „Kiat” a achitat sumele de bani indicate în factura nr. JV 3670785 din 07 august 2015 – 268 280 lei și suma de 398 012 lei din factura fiscală - 3670795 din 15 septembrie 2015, dar suma de bani rezultată din factura fiscală nr. JV 9858209 din 01 septembrie 2016 în sumă de 48 832 lei, pârâtul nu a achitat-o.

Ca urmare, la data de 29 martie 2017, S.R.L. „Glasmet” a depus cerere de chemare în judecată împotriva S.A. „Kiat” cu privire la încasarea datoriei în mărime de 48 832 lei, rezultată din factura fiscală nr. JV 9858209 din 01 septembrie 2016.

Judecând cauza, prima instanță prin hotărârea din 10 martie 2020 a respins integral acțiunea, ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 24 decembrie 2020, judecând cauza în ordine de apel, Curtea de Apel Comrat, a respins apelul declarat de către reprezentantul legal al apelantului S.R.L. „Glasmet”, Vitalii Mămăliga, și a fost menținută hotărârea primei instanțe din 10 martie 2020 a Judecătoriei Comrat, sediul Central.

Colegiul reține că, la caz, instanțele de judecată nu au intrat în esența litigiului și nu au apreciat toate circumstanțele și probele existente, motiv pentru care soluția adoptată nu poate fi menținută.

Față de cele ce preced, instanța de recurs se va expune cu privire la motivele casării deciziei instanței de apel.

În susținerea acestei opinii, instanța de recurs va menționa că, potrivit prevederilor art. 373 alin. (1), (2), (5) Cod de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanța de apel de către participanții la proces. Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Reieșind din limitele judecării apelului consfințite în norma enunțată, instanța de recurs reține că, contrar acestor prevederi, instanța de apel judecând apelul a trecut în mod superficial asupra circumstanțelor cauzei, precum și materialului anexat la dosar, fără a examina sub toate aspectele legalitatea și temeinicia hotărârii supuse apelului, în raport cu regulile și legislația în vigoare.

Esența articolelor 432 și 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă oferă instanței de recurs competența de a efectua un control al legalității deciziei atacate, nu și a temeiniciei acesteia. Astfel, se vor reține circumstanțele de fapt, privite în ansamblu, care au fost prezentate de părți și stabilite de instanțele de judecată în fazele procesuale anterioare, cu excepția situației în care constatările lor pot fi considerate arbitrare sau vădit nerezonabile.

Mai mult decât atât, în conformitate cu art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În acest context, potrivit art. 117 alin. (1) din Codul de procedură civilă, probe în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei.

De asemenea, conform art. 239 din Codul de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședința de judecată.

În conformitate cu dispozițiile art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii.

Mai mult, în sensul art. 118 alin. (3) Cod de procedură civilă, circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanța judecătorească pornind de la pretențiile și obiecțiile părților și ale altor participanți la proces, precum și de la normele de drept material și procedural ce urmează a fi aplicate.

Prin prisma principiului contradictorialității, precum și egalității părților în drepturile procedurale, garantat de art. 26 Cod de procedură civilă, instanța creează condiții pentru exercitarea drepturilor participanților la proces, pentru cercetarea obiectivă a circumstanțelor reale ale cauzei, precum și prin crearea posibilităților egale, suficiente și adecvate de folosire a tuturor mijloacelor procedurale pentru susținerea poziției asupra circumstanțelor de fapt și de drept, astfel încât nici una dintre părți să nu fie defavorizată în raport cu cealaltă.

Or, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție conchide că, instanța de apel la soluționarea cauzei a încălcat

normele de drept, manifestată prin examinarea superficială a cauzei și nu a dat aprecierea corectă tuturor circumstanțelor invocate în apel.

Astfel, Colegiul constată cu certitudine că, la materialele cauzei civile vizate, lipsește cu vehemență contractul de antrepriză, nr. 06/09/2014 din 16 septembrie 2014 și anexa nr. 1 din 01 octombrie 2014, încheiat între S.R.L. „Glasmet” (antreprenor) și S.A. „Kiat” (client), care ar explica modalitatea de executare a acestuia precum și răspunderea în caz de neexecutare sau executare necorespunzătoare. Or, nefiind elucidate aceste circumstanțe nu se poate adopta la caz o soluție legală și întemeiată.

De altfel, examinarea superficială a cauzei în ordine de apel, se denotă prin faptul că, instanța judecând cauza, nu a sesizat lipsa contractului de antrepriză, nr. 06/09/2014 din 16 septembrie 2014, la materialele cauzei, totodată pronunțându-se asupra legalității și veridicității acestuia reieșind doar din explicațiile părților la proces (f.d.7, V. II).

Or, conform rolului său activ, instanța poate să ceară părților să administreze toate probele pe care le consideră necesare și utile justei soluționări a cauzei, împuternicire ce rezultă și din art. 9 Cod de procedură civilă, precum și art. 372 Cod de procedură civilă. Așadar, prezintă relevanță și folosirea criteriilor pentru determinarea corectă a naturii juridice a litigiului dat, rezultând din specificul acestuia și care presupune în sine lămurirea completă și pe bază de dovezi certe, pertinente și concludente a situației de fapt, or, concluzia instanței de apel este rezultatul examinării pripite a litigiului dedus judecătii.

În atare circumstanțe, Colegiul conchide că, instanța de apel, în lipsa la materialele cauzei a contractului vizat și a anexei enunțate supra, superficial și evaziv a examinat cauza dedusă judecătii, or, aceasta, este în imposibilitate de a stabili cu certitudine modalitatea concretă de rezolvare a divergențelor care au apărut între părțile contractante, ca rezultat al efectuării lucrărilor necalitative și viciate de către antreprenor.

În atare condiții, instanța ierarhic inferioară avea obligația rezultând din prevederile art. 373 alin. (2) Cod de procedură civilă, de a da un răspuns cert referitor la relevanța unui înscris sau altuia. Or, instanța de judecată este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele, rezultând din prevederile art. 130 alin. (4) Cod de procedură civilă.

Tot aici, este de menționat că în cadrul soluționării cauzei, probele din dosar se cercetează doar în ansamblul și în interconexiunea acestora, or, instanța de judecată este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele.

Mai mult, în conformitate cu art. 390 alin. (1) lit. e), f) Cod de procedură civilă, decizia instanței de apel trebuie să conțină motivele concluziilor instanței de apel și referirea la legea guvernantă și concluziile instanței de apel în urma examinării apelului.

Or, în sensul art. 6 CEDO, instanțele de judecată trebuie să indice, cu suficientă claritate, motivele pe care se întemeiază hotărârile, iar având în vedere caracterul determinant al concluziilor sale, noțiunile ce implică o apreciere a faptelor supuse examinării. CEDO, în cauza *Suominen vs. Finlanda*, a reținut că „... o funcție a unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite. Mai mult ca atât, o hotărâre motivată oferă părții posibilitatea să o conteste, precum și posibilitatea de a revedea decizia de către instanța de recurs. Doar prin adoptarea unei decizii motivate poate avea loc un control public al administrării justiției”.

Concomitent, la examinarea cauzei, instanța urmează să se conducă nemijlocit de principiul adevărului obiectiv, care se manifestă prin stabilirea multilaterală, completă și obiectivă a tuturor circumstanțelor care au importanță pentru justa soluționare a cauzei. De altfel, o hotărâre judecătorească motivată în sensul respectării cerințelor 6 § 1 CEDO, presupune o examinare reală a problemelor esențiale relevate în speță, cel puțin pentru a le aprecia relevanța. Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate (*Boldea împotriva României* din 15 februarie 2007, paragraful 29; *Helle împotriva Finlandei* din 19 februarie 1997, paragraful 60).

Mai mult, în jurisprudența CtEDO s-a reiterat că scopul articolului 6 § 1 CEDO este, inter alia, de a impune unei „instanțe judecătorești” obligația de a efectua o examinare adecvată ale afirmațiilor, argumentelor și probelor prezentate de către părți, fără a prejudicia aprecierea dată de instanță acestora sau relevanța acestora pentru hotărârea pe care o va adopta, având în vedere că nu este sarcina Curții să examineze dacă argumentele au fost examinate corespunzător (a se vedea *Mitrofan v. Moldova*, nr. 50054/07, § 48, hotărârea definitivă din 15 aprilie 2013, *Perez v. Franța [MC]*, nr. 47287/99, § 80, CEDO 2004-I, și *Buzescu v. Romania*, nr. 61302/00, § 63, 24 mai 2005)

Prin urmare, instanța de apel nu și-a executat în deplină măsură obligația legală de a motiva hotărârea adoptată.

Din considerentele menționate, pornind de la faptul că această eroare admisă la judecarea cauzei în instanța ierarhic inferioară nu poate fi corectată de instanța de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul și a casa integral decizia instanței de apel, cu trimiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel, pentru a concluziona sub aspectul temeiniciei/netemeiniciei acțiunii, urmează să verifice cerințele prin prisma argumentelor și probelor atât a părții reclamante, cât și a părții pârâte, rezultând din prevederile art. 130 alin. (1) Cod de procedură civilă, conform cărora instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege, ca în consecință soluția adoptată să fie certă și coerentă. Caracterul peremptoriu al concluziei instanței de judecată, urmează a fi stabilit în coraport cu circumstanțele cauzei, probele

administrare și cercetare și normele de drept material aplicabile raportului litigios.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c), art. 445 alin. (3) Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

Se admite recursul declarat de către reprezentantul recurentului Societății cu Răspundere Limitată „Glasmet”, Ion Bătrânu.

Se casează decizia din 24 decembrie 2020 a Curții de Apel Comrat, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată „Glasmet” împotriva Societății pe Acțiuni „Kiat” cu privire la încasarea datoriei, cu remiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Comrat, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune niciunei căi de atac.

Președintele ședinței,

judecătorul

Svetlana Filincova

judecătorii

Iurie Bejenaru

Dumitru Mardari

Mariana Pitic

Galina Stratulat